

Sygn. akt V KO 105/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 16 stycznia 2018 r.,
w sprawie **R. S.**,
skazanego z art. 284 § 2 k.k. i in.,
wniosku skazanego, o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt XVI K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2014 r. (sygn. akt XVI K [...]) Sąd Okręgowy w P. uznał oskarżonego R. S. za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby oraz karę grzywny 80 stawek dziennych po 40 zł każda.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 21 stycznia 2015 r. (sygn. akt II AKa [...]), zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że przyjął, że przypisanego mu czynu oskarżony R. S.

dopuszczył się w okresie od 28 maja 2008 r. do 16 października 2008 r. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W dniu 27 listopada 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło kolejne pismo R. S. o „wznowienie postępowania karnego o sygn. XVI K [...] SO w P. w oparciu o art. 542 § 1 k.p.k. w odniesieniu do art. 540b § 1 k.p.k. i art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.”. W uzasadnieniu swojego wniosku R. S. wskazał: „17.11.2017 r. otrzymałem informację, że sprawa podziału majątku dorobkowego po małżeństwie wróciła do SR w Ś. i została zarejestrowana pod sygn. I Ns [...] przez co wywodzę i wnioskuję, że uchylono wszystkie 8 letnie ustalenia i w konsekwencji postanowienie wstępne z 2011 roku, które było podstawą oskarżenia (Ds. [...] Ś.) i skazania (XVI K [...] SO P. - II AKa [...] SA [...])”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia,

ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że wnioskodawca odwołuje się do okoliczności, które były już przez niego podnoszone we wcześniejszych wnioskach o wznowienie postępowania, a które nie zostały uwzględnione zgodnie z wolą wnioskującego (sygn. akt V KO 45/15; V KO 48/16). Wprawdzie w przypadku pierwszego wniosku nie doszło do jego merytorycznej oceny przez Sąd Najwyższy, albowiem obrońca z urzędu wskazał w swojej opinii na oczywisty brak podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, a skazany w tej sprawie nie ustanowił obrońcy z wyboru, który ewentualnie taki wniosek by złożył. W przypadku drugiego z wniosków odmówiono jego przyjęcia wobec oczywistej bezzasadności wskazując przy tym, że odwołuje się on do tych okoliczności, które stanowiły podstawę poprzedniego wniosku, a nadto, że nie zawiera on argumentacji, która pozwoliłaby na ich powiązanie z podstawami wznowienia postępowania.

Aktualnie skazany odwołuje się natomiast do sytuacji, której w żadnej mierze nie udokumentował i która opiera się jedynie na jego subiektywnych wnioskach.

Z tego też względu należało odmówić przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania, bez potrzeby wzywania R. S. do uzupełnienia pozostałych braków formalnych.

Na marginesie należy jedynie zaznaczyć, że wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, byleby tylko wniosek taki spełniał wszelkie wymogi w tym zakresie prawem przewidziane.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.